

عنوان مقاله:

ایمان در اندیشه اشعری

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 12، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

محمد رضا باغبان زاده - دانشجوی دکتری مذاهب اسلامی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم

عین الله خادمی - دانشیار گروه فلسفه و حکمت، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

در دیدگاه ابوالحسن اشعری ایمان در لغت به معنای تصدیق و در اصطلاح عبارت است از تصدیق به وجود خداوند، پیامبران، و اوامر و نواهی او. از نظر اشعری، تنها تصدیق رکن ایمان است و اقرار زبانی و عمل به اعضاء از فروع ایمان محسوب می شوند که از حوزه مفهومی ایمان خارج است. او، در تبیین این دیدگاه، ایمان را دست خوش زیادت و نقصان دانسته است. همچنین وی اعتقاد داشته که ایمان باید مبتنی بر دلیل باشد؛ زیرا از نظر وی، معرفت مقدم بر ایمان است و ایمان ثمره آن است. بنابراین ایمان مقلد را مقبول نمی دانست؛ زیرا مقلد، اولین واجب، یعنی معرفت خدا، را کسب نکرده است. در حوزه اختیار انسان نیز اشعری بر این باور بود که خداوند، افعال انسان را می آفریند و انسان فعل مخلوق خدا را کسب می کند و انسان در اتیان و یا عدم آن، فاقد اختیار است. وی بین ایمان و اسلام تفاوت قایل بود و ایمان را صرف تصدیق می دانست که جایگاهی در قلب دارد اما اسلام، ترکیبی از قول یعنی شهادت به وحدانیت خدا و نبوت پیامبر و عمل است.

کلمات کلیدی:

ایمان، تصدیق، تقلید، عمل، ابوالحسن اشعری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/832742>

